

Nick

Herinneringen aan een groot mens.

Kennismaking op kantoor in Amsterdam. Nick kwam van achter zijn bureau vandaan, dat volgestouwd lag met enorme stapels papier. De chaos die dat uitstraalde was niet des Nick's bleek al snel, hooguit een blijk van enorme hoeveelheden werk in roerige reorganisatie tijden. Ons gesprek was hartelijk en openhartig, wederzijds recht op de man af. Bij het afscheid zag ik 'm denken "wat komt die nou weer doen wat wij niet zelf kunnen?"

@@@@@@@@@@@@

Aanvankelijk zondag 's avonds, daarna in de vroege maandagochtenden: Nick, ik en de directeur onderweg in onze auto's van onze huizen naar kantoor, bellend met elkaar om de directeur te helpen met de voorbereiding van de wekelijkse directievergadering. Nick altijd goed voorbereid, stukken gelezen, een mening hebbend als die gevraagd werd, een mening gevend die ongevraagd was. Gebaseerd op kennis, ervaring en wijsheid. Niet met hem eens zijn kwetste hem niet, daar stond hij open voor, leerde hij van, leerden wij weer van.

@@@@@@@@@@@@

Voorzitter van een belangrijk overleg waar schaarse middelen verdeeld moesten worden over te veel vragers. Iedereen te vriend houden was onmogelijk. Nick streefde zakelijk naar consensus, en als dat niet bereikt kon worden, naar commitment. Iedereen werd respectvol behandeld, hoewel soms het ongeduld van hem afstraalde.

@@@@@@@@@@@@

Nick was meer dan een oudgediende, maar hij stond wel vooraan met hamer en bijl toen de hoge muren en diepe wortels van de oude organisatie afgebroken moesten worden. Niet altijd eens met *wat* en *hoe* er veranderd werd, maar des te meer met *dat* het anders moest.

@@@@@@@@@@@@

Waar Nick was, was Nick aanwezig. Niet dominant, of prominent, maar onvermijdelijk en onontkoombaar. Een bijeenkomst, heidag, vergadering, altijd werd Nick's mening gevraagd, altijd gaf Nick zijn doordachte mening, altijd werd geluisterd.

@@@@@@@@@@@@@

Samen spraken we over mensen: bazen, collega's. We analyseerden waarom mensen waren zoals ze waren en deden zoals ze deden. Zodat we beter met hen konden samenwerken. Van roddelen was geen sprake, wel van zo nu en dan een gniffel.

@@@@@@@@@@@@@

Nick kende iedereen. Naam, toenaam. Sprak met iedereen, altijd met open vizier, een oprechte blik. En Nick was aanspreekbaar voor iedereen. Maakte tijd. Gesprekken over werk en over privé, voor Nick onlosmakelijk verbonden. Oprechte interesse. Hij stond dicht bij zijn mensen, en zijn mensen dicht bij hem.

@@@@@@@@@@@@@

Nick was schier eindeloos loyaal. Aan het bedrijf, aan zijn baas. Altijd werd er ergens niet bestaande tijd gevonden om nóg een extra klus te doen, of nog meer verantwoordelijkheid van andermans op de eigen schouders te laden. De enige waar Nick niet loyaal aan was, was aan zichzelf. Tot voorbij de fysieke mogelijkheden gingen trouw en toewijding.

De uitputting nabij. Van lijf en leden, hart en ziel.

Begin 2014 was zo'n periode waarbij Nick afstand nam van werk en collega's. Ik schreef hem een briefje;

"Hallo Nick,

Alweer een hele tijd geleden dat we elkaar gesproken hebben. Ik heb wel vaak aan je gedacht, maar was (en ben) een beetje beschroomd om contact te hebben. Jij hebt ten slotte niet voor niets afstand genomen van werk en collega's.

Ik ben erg benieuwd hoe het met je gaat. Uit wat ik hoor trek ik de conclusie dat het je nog steeds zwaar valt. Ik hoop oprecht dat je je zelf en je zin in werk weer terug vindt. Natuurlijk voor jezelf, maar eerlijkheidshalve; ook voor mij.

Omdat ik je mis, jou als mens, en jou als ervaren kennisbron, als gewaardeerde manager, als Compaan in het voorop lopen voor de nieuwe organisatie.

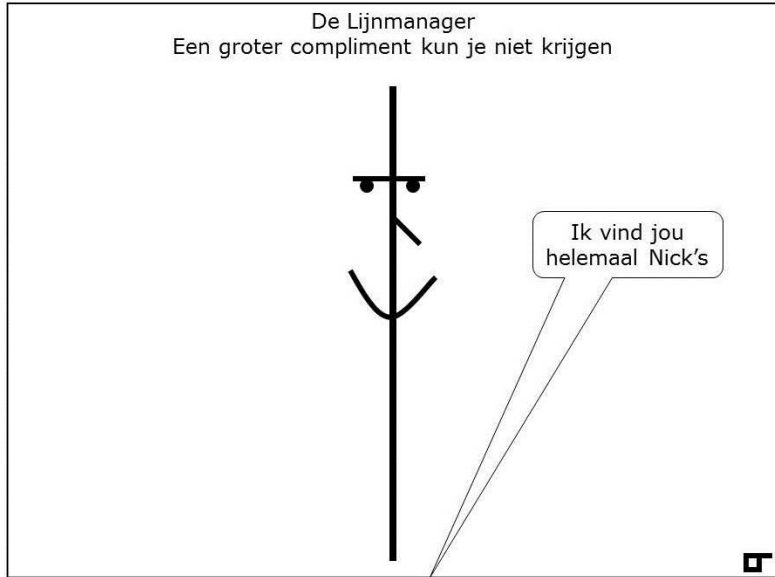
Wil je een keer bijpraten? Ik ben met prachtige dingen bezig waarvan ik zeker weet dat je er van zult genieten. Wil ik graag bij jou over opscheppen! Of wil je wellicht helemaal niet over het werk praten? Ook goed, dan schep ik op over mijn kleinzoon. Of drinken we alleen samen zwijgend een kop koffie, en druk ik je de hand.

Laat je weten of je wilt afspreken?

Groet"

@@@@@@@@@@@@@

Een gezamenlijke lunch nadat Nick besloten had het bedrijf te verlaten. Na de reorganisatie was de zaak zijn zaak niet meer, de leiding zijn leiding niet meer. Maar het voelde voor hem eigenlijk meer als een opluchting, een bevrijding. Na de lange, lange staat van dienst lonkte het vooruitzicht van iets helemaal nieuws. Wat hij niet meer wilde stond Nick helder voor ogen, want hij wel weer wilde was nog een zoektocht, een avontuur zonder gewisse afloop.

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Nick reageerde op 17 augustus op mijn uitnodiging aan hem om mee te schrijven aan een boek waar ik mee bezig ben;

*"Hai Luc,
Wat leuk, ik voel me vereerd! Zoals je weet zit ik momenteel midden in een kanteling...
Ik neem er wel even de tijd voor, is dat oké? Is er een deadline?
Vanzelfsprekend hoor ik heel graag van je.
Groet
Nick"*

Is er een deadline? Mijn antwoord was nee, maar ik had natuurlijk ja moeten zeggen: er is een dead line, en die mag je niet overschrijden ...

@ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @ @

Wat je gedreven heeft om te doen wat je gegaan hebt? Wanhoop? Verlaten? Uitzichtloos? Ik kan er slechts naar gissen, en dat doe ik niet, wil ik niet.

Een fijn, mooi, warm, groot mens is niet meer.

Nick, je laat de wereld een stuk kouder achter. Maar ik weet zeker dat je, waar je nu bent, met een warm welkom onthaald bent.